

Zsávolya Zoltán

A "hegesztés" sírján

A «hegesztésnek» ez már csak a sírja.
 Mi kettőnkből biztos nem marad írmag
 a cifra, múlttól ájulós jövőre.
 De a jelenre sem, ha így folyik
 tovább a semmi, a semmi?, a semmi!

Engem tutira nem, és ne nagyon hidd,
 hogy bárki férfit meghat «érdemével»,
 akárcsak kissé, a nyívó «szemérem»,
 mely így adja: «Ne!», «Ma ne!» («Soha ne!?!»...).
 Miközben önnön előzménye másmilyen volt.
 (Túl könnyedén sikerült behúznod,
 amikor annak vártad érkezését,
 kezdeményezőn ébresztve fel figyelmem.)

Filmen láttad, regénykönyvből koholtad
 vagy kultúrából, rút higiéniaból
 ezt az új tempót? – Légy bár Hypathía,
 ha nem engedsz nekem, én «megkövezlek»!
 Vagy másképp mondva: csendben ejtelek.
 Mert abszolútmód nem érdekel engem:
 trubadúrnak, anno dacumal, volt jutalma?!
 Noha, mondjuk: talán tényleg nem is volt
 s noha mondjuk, hogy trubadúr vagyok,
 íróniók szorgos kedvű tagja:
 az akadémikus kérdés szörnyen elborzaszt.

Valaha úgy vártál, vőlegényükre
 lestek ahogyan ládika-mámikák:
 szolgáló ékszerdobozukat tartogatják,
 óvják, ápolják, készítik mindegyre.
 Háborús ezer éveket kibírva.
 Csipkébe göngyölt Rubens-hableányok,
 kik azt hiszik, őket dobta a gép
 deli manuszna vérré, könnyre, egyébre,
 verejtékre, fagyásra – lövészárkon.
 Pedig eltűnnek s helyettük szimulánsok
 jönnek, meglepve őket május-harmatjuk
 fűvét, «nyissz!», kaszájukkal letarolni.

Régen úgy vártál rám, mint «vőlegényre»,
 nem tudtad akkor, Choderlos de Laclos

milyen mulatságosnak tart minden ilyen szót. –
 Mert «veszedelmes» bárhány viszony itt!
 Nagyon veszélyes, s már pusztán «viszonyként».
 Nemek tusája bír teret öröktől,
 egyetlen nagy csatázás a világ;
 a Verdun-Vérszivattyú nem ért véget,
 mindegyre tart, majd meg a Posztmodern Dög
 nemeken belül indukál különség-
 feszültségeket. Így «szép» csak az élet...!
 (Passzív figyelő nem maradhatsz, bámész.
 Beleereszkedsz s előbb-utóbb rámész.)

Mibelőlünk sem marad, biztos, írmag;
 kevés az esély; ez már csak a sírja
 a «hegesztések», nem olyan, mint régen.
 Mi már egy harc vagyunk – lábhegytől arcig.
 (Panelproliknál talptól-fejig alszik
 Takarékválás. Mi inkább «kímélünk».)
 Akárhogyan: elvetve elvetésünk,
 a kölcsönös. Példa? – Nem jól világít;
 John Donne regnál, jujj!, «negatív szerelmünk»
 felett, «kúrálja»: nomen non est omen...
 Te meg csalétek továbbra is, rontó kép?
 A letört szív gyenge kankalin a mezőn?
 Nagy frászt! Ereklje-bomlás, számítás,
 s paradox, hogy egyáltalán eszembe jutsz.
 Szent Mária Magdolna?! – Kissé túlzás!
 (Büszke vagyok rá, hogy így gondolom.)

Belőlünk, hát, biztos nem marad írmag!
 Az elmúlt Róma történelmet írhat,
 középkorról üzennek krónikái
 és így tovább. Mi, két-testvényi Káin
 (kik közt egy Ábel lágy öcskös lehetne)
 nem tesszük ezt: nem fogod palavesszőm,
 nem püfölöm géped, a keyboard (nem kéj!)
 gyorsan felpittyeg odébb húzott kezünktől.
 Visszafelé tesszük már jegyző-túránk,
 mely olyan mutatós volt elfelé... –
 Fel a hegyre, akkor még fel a hegyre.
 Most már? «Hegesztésünk» sírjához érve,
 fehér kutya kullog, telepszik mellénk;

egyszarvú csak, de szarva van – a csibésznek!
 Először azt hisszük: tán erre tévedt
 mindössze, ám nem, épp ide irányzott
 egyenesen, követte a nyomunkat.
 Vonaglik, táncol, tűnik: hóvihar van;
 nagyon meszes, nincsen is itt talán...
 Ráng: Évában-Nem-Kígyó, Nem-Alma
 csökkenő kosárméretén... Ez tesszen?!

Marad a szeszélyes zene, ahogyan
 lehet beszélni, kifordult tagokkal
 és szavakkal a testről, általában;
 valamint a «lélekből eredt szerelem»
 ügyéről: vasból való fakarika.
 Ha a vas rozsdál, a fa, «bumm!», elég,
 s marad belőle légi lég, batárnyi.
 Hamuhodik, és már nincsen sehol;
 «igazi» helyett tárgyalási a pisztoly...
 Ezt bizonyítja hív tapasztalat,
 amelyet az okos ember leírhat;
 leírhat épp, habár azt meg minek?

Marad így bennem (lassan klopfolom ki
 személyes ügyként a klaviatúrán):
 mi ket-tőnk-ből

Vén Zoltán grafikája